

„A mieink is tanulják meg...”

Köszöntés: „Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlősgazda. Azt a szőlővesszőt, amely nem terem gyümölcsöt én bennem, lemetszi, és amely gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen. Ti már tiszták vagytok az ige által, amelyet szóltam nektek. (Jn 15,1-3).” Ámen.

Gyülekező ének: 1. zsoltár: „Aki nem jár hitlenek tanácsán...”

Fennálló ének: 377. dicséret 1-2. verse: „Szentlélek, végy körül bennünket...”

Fő ének: 92. zsoltár: „Ékes dolog dicsérni...”

Előfohász: „De Isten megsegít engem, az Úr megtartja életemet. [...] Készségesen áldozok neked, magasztalom neved, Uram, mert jó vagy. Mert minden nyomorúságból kimentettél engem, megvetéssel nézek ellenségeimre (Zsolt 54,6.8-9a).” Ámen.

Lekció: Pál apostolnak Tituszhoz írott levele 3. rész: *„Emlékeztessd őket arra, hogy rendeljék alá magukat az uralkodóknak és a felsőbbségnek: engedelmeskedjenek, és legyenek készek minden jó cselekedetre. Senkit se szóljanak meg, kerüljék a viszálykodást, legyenek megértők, teljes szelídséget tanúsítva minden ember iránt. Mert valamikor mi is esztelenek, engedetlenek, tévelygők voltunk, különféle kívánságok és élvezetek rabjai, gonoszságban és irigységben élők, egymástól gyűlöltek és egymást gyűlölők. De amikor megjelent a mi üdvözítő Istenünk jósága és emberszeretete, nem az általunk véghezvitt igaz cselekedetekért, hanem az ő irgalmából üdvözített minket újjászülő és megújító fürdője a Szentlélek által, akit kitöltött ránk gazdagon Jézus Krisztus, a mi Üdvözítőnk által, hogy az ő kegyelméből megigazulva reménységünk szerint részesei legyünk az örök életnek. Igaz ez a beszéd, és szeretném, ha szilárdan tanúskodnál ezek mellett, hogy az Istenben hívők igyekezzenek a jó cselekedetekben elől járni: ezek jók és hasznosak az embereknek. De kerüld az ostoba vitatkozásokat, a nemzetségtáblázatokkal kapcsolatos kérdéseket, a viszálykodásokat és a törvényeskedő harcokat, mert ezek haszontalanok és hiábavalók. A szakadást okozó ember elől egy vagy két figyelmeztetés után térj ki, tudván, hogy az ilyen ember kivetkőzött önmagából, bűnben él, és magában hordja ítéletét. Amikor majd elküldöm hozzád Artemászt vagy Tikhikoszt, igyekezz hozzám jönni Nikopoliszba, mert elhatároztam, hogy ott töltöm a telet. Zénászt, a törvénytudót és Apollózt gondosan ellátva engedd útnak, hogy semmiben se legyen hiányuk. De tanulják meg a mieink is, hogy jó cselekedetekkel járjanak elől ott, ahol sürgős segítségre van szükség, hogy ne legyenek gyümölcstelenek. Köszöntenek téged valamennyien, akik velem vannak.*

Köszönts azokat, akik szeretnek minket a hitben. A kegyelem legyen mindnyájatokkal!"

Előima: Szerető mennyei Atyánk! Hálát adunk Neked ezért a nyári időért, a pihenés napjaiért, a betakarítás és a befőzés idejéért. Ahogyan a kertekben érnek a gyümölcsök, úgy szeretnéd, hogy a mi életünk is gazdagodjon és gyümölcsöt teremjen. Köszönjük, hogy nem hiábavaló, hanem értelmes és áldott életre hívtál el bennünket, amelyben szeretetünk jó cselekedetekben mutatkozik meg. Igéd arra tanít bennünket, hogy tanuljuk meg a jó cselekedetek gyakorlását, különösen akkor, amikor sürgős szükség támad, hogy ne maradjunk gyümölcstelenek. Urunk, nyisd meg szemünket a körülöttünk élők szükségére! Adj készséges szívet, hogy észrevegyük a segítségre várót, a vigasztalásra szorulót, a reményt keresőt. Köszönjük, hogy minden jó cselekedetünk alapja és forrása Jézus Krisztus egyszeri, tökéletes tette. Ő önmagát adta értünk, hogy megváltson bennünket, és új életet ajándékozzon nekünk. Nem a saját erőnkől akarunk jót tenni, hanem abból a kegyelemből, amelyet Tőle kaptunk. Köszönjük, hogy Jézus nemcsak életet ígér, hanem bőséges életet. Olyan életet, amely túlrad a szeretetben, a reménységben és az irgalomban. Add, hogy ebből a Tőled kapott bőségből tudjunk adni másoknak is, különösen a szükség idején. Őrizd meg bennünket a gyümölcstelenségtől! Hadd érlelődjenek bennünk a Te Szentlelked gyümölcsei: a szeretet, amely önzetlenül szolgál; az öröm, amely a nehézségek között is Benned találja meg erejét; a béke, amely megbékél Veled és embertársával; a türelem, amely hordozni tudja a másikat; a szívesség és a jóság, amelyek készségesen segítenek; a hűség, amely kitart melletted és a ránk bízottak mellett; a szelídség, amely nem uralkodni, hanem szolgálni akar; és az önmegtartóztatás, amely bölcsen él a Tőled kapott ajándékokkal. Ahogyan ezekben a napokban örömmel gyűjtjük be a föld gyümölcseit, és eltesszük őket a későbbi időkre, úgy munkáld bennünk is a Lélek maradandó gyümölcseit, hogy életünk tápláló és áldássá váló ajándék legyen mások számára. Hadd dicsőítsenek Téged azok a jó cselekedetek, amelyek Benned gyökereznek és a Te szeretetedből fakadnak. Így készítsd el szívünket Igéd meghallására, hogy ne csupán hallgatói, hanem engedelmes cselekvői is legyünk. Jézus Krisztus nevében kérünk. Ámen.

Igehirdetés előtti ének: 377. dicséret 3. verse: „Szakaszd el hát most is szívünket...”

Textus: Pál apostolnak a Tituszhoz írott levél 3. rész 14. verse: „*De tanulják meg a mieink is, hogy jó cselekedetekkel járjanak elöl ott, ahol sürgős segítségre van szükség, hogy ne legyenek gyümölcstelenek.*”

Jézust Ünneplő, élő keresztyén gyülekezet,

drága testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Képzeljük el Kréta szigetét, ahol Titusz szolgált. Forró nyári napok vannak, mint ez a mai is. A domboldalakon olajfák ezüstös levelei csillognak, a szőlőtőkék roskadoznak a fürtöktől, a fügefák ontják édes termésüket, a gránátalmák pirosodni kezdenek, a kertekben pedig ott illatoznak a citromok és a narancsok. Egy idős keresztyén asszony kézen fog egy fiatal menyecskét. – Gyere – mondja neki –, megtanítalak valamire, amit az én édesanyám tanított nekem. Egész nap együtt dolgoznak. Leszedik a fügét, a szőlőt, a gránátalmát. Amit lehet, megszáritanak, amit lehet, eltesznek télire. Az idős asszony közben újra meg újra ismétli: – Nem azért tesszük el a gyümölcsöt, mert ma van rá szükségünk. Azért dolgozunk, mert tudjuk: eljön az idő, amikor nem terem. Évek telnek el. A fiatal asszonyból ügyes háziasszony lesz. Kamrája tele van gondosan eltett gyümölcsökkel, aszaltványokkal, befőttekkel. Büszkén mutatja az idős asszonynak a polcokat. – Nézd csak! Minden sor tele van. Egyetlen üveg sem hiányzik. Az idős asszony végignézi a kamrán. Elmosolyodik, de nem a polcokat csodálja. Csendesen csak ennyit kérdez: – Mondd csak... amikor eljött a tél, és voltak a városunkban éhezők, betegek, özvegyek vagy árvák... hány üveg került ezekről a polcokról az ő asztalukra? Mennyit adtál abból, amit Isten rád bízott? Egyszerre nagy csend lett. Mert nem az a kérdés, mennyi gyümölcsöt sikerült összegyűjteni. Hanem az, hogy a szükség idején kinek lett belőle élete, öröme és reménysége. Az idős asszony tanított. És ez a legfontosabb. Mert az empátia tanulható. Az együttérzés tanulható. A hűség tanulható. A szeretet gyakorlása tanulható. Pál apostol sem véletlenül írja Titusznak: „**A mieink is tanulják meg...**” Nem magától értetődő. Nem velünk született adottság. Gyakorolni kell. Hiszen ismerjük ennek az ellenkezőjét is. Van empátiakiégés. (ld. Lk 16,19-31) Van olyan, hogy elhagyjuk az első szeretetet. (ld. Jel 2,4) Van olyan, hogy langyosakká válunk. (ld. Jel 3,16) Van olyan, hogy már senki és semmi nem érdekel. Van olyan, hogy egy szabadság után fáradtabban érkezünk haza, mint amikor elindultunk.

Van olyan, hogy bezárul a szívünk. De éppen ezért kell kérni Istentől több erőt. Több szeretetet. Több türelmet. Több Krisztust. Mert amit Ő kér tőlünk, azt Ő akarja bennünk megteremni. Érdekes, hogy Titusz levelében találkozunk egy különleges görög szóval: **filantrópia**. (ld. Tit 3,4) Ez az Újszövetségben egyetlen alkalommal főnévként szerepel. „Megjelent a mi üdvözítő Istenünk jósága és emberszeretete...” Filantrópia. Emberszeretet. De itt nem emberi jótevénytől van szó. Hanem Isten emberszeretetéről. A nagy Isten szereti a kis embert. Nem távolról. Nem elméletben. Hanem Jézus Krisztusban. Isten szeretete nem érzés maradt. Nem gondolat maradt. Nem filozófia maradt. Tett lett. Krisztus eljött. Lehajolt. Megérintette a leprást. Megszólította a vámszedőt. Felemelte a bénát. Visszaadta a vak látását. Megállt a kánaáni asszony mellett. Bement Jairus házába. Nevén szólította Lázárt. Majd önmagát adta a kereszten. Ez a legnagyobb jó cselekedet. Ez Isten filantrópiája. A keresztyén ember nem azért cselekszik jót, hogy elismerést kapjon. Nem azért, hogy megteljenek a polcai. Hanem azért, mert Isten emberszeretete már betöltötte a szívét. Ahogyan Isten szeretete kiáradt felénk, úgy akar rajtunk keresztül továbbáradni mások felé. Ezért mondja Pál apostol: **„A mieink is tanulják meg, hogy jó cselekedetekkel járjanak el, amikor sürgős szükségek adódnak, hogy ne legyenek gyümölcstelenek.”** Figyeljük meg ezt a kifejezést: **„a mieink”**. Nem kell messzire mennünk. Nem kell a világ végére utaznunk. Elég szétnézni a saját közösségünkben. Ki az, aki egyedül maradt? Ki az, aki özvegy? Ki az, aki beteg? Ki az, aki békétlen? Ki az, aki nélkülöz? Ki az, aki hordozhatatlan terhet cipel? Lehet, hogy nem tudjuk megoldani az életét. De fel tudjuk hívni. Meg tudjuk látogatni. Mellé tudunk ülni. El tudunk vele menni egy mérföld helyett kettőre. Ez már Krisztus útja. Eszembe jut Jónás története, amivel egész héten foglalkoztunk. A nyári táborban a gyermekek egy része azt írta a feladatlapra, hogy Jónás egy pálmafát sajnált. Mosolyogtam rajta. Pedig nem pálmafa volt. Hanem egy egyszerű tök, egy futónövény. Jónás próféta azt siratta. Ninive lakói

pedig saját bűneiket sírták el az Úrnak. A növény elvesztése jobban fájt neki, mint százhuszezer ember elveszése Ninivében. Milyen könnyen válunk mi is Jónássá! Sokszor jobban ragaszkodunk a kényelmünkhöz, mint az emberekhez. Az árnyékunkhoz, mint a testvérünkhöz. Az otthonunkhoz, mint az özvegyhez. A saját nyugalomunkhoz, mint a segítségre váró emberhez. Pedig Jézus mindig az embert látta. A beteget. A bénát. A vakot. A kitaszítottat. A bűnöst. Ő ezt tanította. És erre tanít bennünket is. Testvéreim! Mi a sürgős segítség ma? Kinek kell ma telefonálni? Kit kell ma meglátogatni? Kinek kell ma megbocsátani? Ki vár ma egy bátorító szóra? Ki vár egy tányér ételre? Ki vár arra, hogy valaki egyszerűen csak meghallgassa? Ez a jó cselekedetek gyakorlása. Ez a Lélek gyümölcse. Ez Krisztus élete bennünk. A keresztyénség nem önmagáért él. A gyümölcs nem a fán marad. A befőtt nem a kamráért készül. A kegyelem nem bennünk akar megállni. Tovább akar folyni. Hiszen ma is ezt látjuk. Rozoga kerekesszékek hordoznak embereket az idősök otthonában. Reszkető kezek emelkednek imádságra. Kórházi ágyakon betegek várnak egy látogatót. Magányos emberek várnak egy hívást. Gyermek várnak egy ölelést. Mindenütt sürgős szükségek vesznek körül bennünket. És Isten ma is ugyanazt mondja: **„A mieink is tanulják meg...”** Tanuljuk meg Krisztustól az emberszeretetet. Tanuljuk meg Isten filantrópiáját. Tanuljuk meg úgy szeretni, ahogyan Ő szeretett minket. Mert végül nem az lesz a kérdés, mennyi mindent gyűjtöttünk össze. Hanem az, hogy abból, amit Istentől kaptunk, mennyi jutott másoknak. Így lesz valóban a kegyelem mindnyájunkkal. Mert a kegyelem felülről érkező erő. A kegyelem megtartó hit. A kegyelem meghosszabbított kéz. Meghosszabbított láb. Meghosszabbított szív. A kegyelem étellé válik az éhezőknek. Gyógyszerré a betegnek. Igévé a reménytelennek. Testvérré a magányosnak. Krisztussá a világ számára. Testvéreim, most még nyár van. Érik a gyümölcs. De egyszer mindannyiunk életében eljön a tél. Akkor nem az lesz a kérdés, milyen tele volt a kamránk, hanem hogy kiknek jutott abból, amit Isten ránk bízott. Mert Isten

filantrópiája, emberszeretete soha nem marad a polcon. Krisztusban elindult felénk, és most rajtunk keresztül akar továbbindulni mások felé. 'A mieink is tanulják meg...' – adja Isten, hogy mi is ilyen tanuló közösség legyünk. Ámen.

Utóima: Urunk, Jézus Krisztus! Most, amikor elcsendesedünk Előtted, nem szeretnénk úgy hazamenni, hogy csak egy szép történetet vittünk magunkkal. Nem szeretnénk, ha a kamra megtelne, de a szívünk üres maradna. Nem szeretnénk gyümölcstelenek lenni. Köszönjük, hogy Te nemcsak beszéltél az emberszeretetről, hanem élénk élted azt. Köszönjük, hogy lehajoltál azokhoz, akikhez mások nem hajoltak le. Köszönjük, hogy észrevetted a sírókat, a kitzsítottakat, a betegeket, a bűnösöket, és végül bennünket is. Köszönjük, hogy amikor mi még nem kerestünk Téged, Te már úton voltál felénk. Bocsásd meg, amikor inkább a saját árnyékunkat őriztük, mint a mellettünk élő embert. Bocsásd meg, amikor több figyelmet fordítottunk a saját kényelmünkre, mint arra, aki segítségért kiáltott. Bocsásd meg, amikor bezártuk a szívünket, mert elfáradtunk, mert csalódtunk, vagy mert azt hittük, hogy rajtunk már nem múlik semmi. Szentlelkeddel taníts bennünket újra szeretni. Taníts meglátni azt, akit mások észre sem vesznek. Taníts meghallani azt a halk segélykiáltást, amelyet talán senki más nem hall meg. Adj bátorságot megszólítani, időt meghallgatni, kezét nyújtani, kenyeret megosztani, reménységet továbbadni. Kérünk, ne engedd, hogy a Te ajándékaid megálljanak nálunk. Amit Tőled kaptunk, hadd váljon áldássá mások számára. A vigasztalásunk vigasztaljon. A hitünk erősítsen. A reménységünk emeljen fel másokat. A szeretetünk mutasson Rád. Imádkozunk gyülekezetünkért. Tedd közösségünket olyan helyé, ahol valóban megtanuljuk a jó cselekedeteket. Ahol természetes, hogy hordozzuk egymás terhét. Ahol nem marad magára az özvegy, a beteg, a gyászoló, a gyermek, az idős, a kereső és az eltévedt. És amikor majd egyszer életünk estjére érünk, ne azt kérdezd tőlünk, mennyit gyűjtöttünk össze, hanem hadd örülhessünk annak, hogy a Te kegyelmedből volt mit továbbadnunk. Így küldj most bennünket otthonainkba, családjainkba, utcáinkba és városunkba, hogy akik velünk találkoznak, ne elsősorban minket lássanak, hanem a Te emberszeretetedet. Aki élsz és uralkodsz az Atyával és a Szentlélekkel, egy örök Istenként. Ámen.

Jézus mondja: Ti azért így imádkozzatok...

Adakozás: „Akinék sokat adtak, attól sokat kívánnak, és akire sokat bíztak, attól többet kérnek számon (Lk 12,48b).”

Áldás: Jézus mondja: „én azért jöttem, hogy életük legyen, sőt bőségben éljenek (Jn 10,10b).” Ámen.

Záró ének: 348. dicséret 4-5. versei: „Előtted arcra esünk,...”